ropade till honom: »Ga dar ifran!» Då han ännu stod en stund och väntade, kom der en stor grann »karrèt» med 3 hästar före farandes så brådt, att han trodde att de skulle komma öfver honom, så att han måste rulla sig undan utföre backen. Och dermed så var brunnen och allt försvunnet. Men nu såg han uppe i bergskanten sitta stora jernringar, dem han slog på med en stake, så att det klingade i dem. —

En annan gång fann han vid »slottet», i eljest täta skogen en bred vacker väg ned åt stranden. Han körde då der fram; då kom der snart en skjuts i sällskap med honom. Dess hästar voro små, små, men öfver framvagnen låg en silfverstock släpandes efter, stor som en Spansk »ballke». Bara han vände ögat från det, var allt försvunnet. —

Åter engång, då Zakris Norrgårda engång just skulle börja hugga en stor gran, som stod inne i Allehage-»lädu», tedde sig för honom en getbock, helt svart, men så stor nästan som en vanlig ko. (Han gaf bocken tobak och han åt beskedligt.) Bonden blef förskräckt; men då han grep till yxan, försvann bocken. — Någon gång hade han der på snön sett det helt svartgrått af krälande ormar. — A. Svebilius g. Z. Norrgarda.

Förfärliga rytningar, såsom af ett vildaste lejon och så att jorden darrar, höres der ofta och tätt in vid stugväggen; men i skogen synes alldrig på snön något spår. Man har lyckats »visa af det» till himmel eller helvete, eller hvart det hörer, ty på jorden har det ej att göra; hvarefter man spottat tre gånger. — Då har trolleriet vikit på ett håll; men åter med förfärliga rytanden, skott och dunsar i marken tett sig på andra ställen i skogen, hvarest det stundom i snön lemnat stora hål efter sig, på en trettio alnars mellan-rum, farande förbi såsom en skymtande lång gestalt eller ett blåsande väder. — A. Svebilius.

En karl brände engång »såide» i Allehage. Han var ensam, somnade och »såidet» tog eld, då han vaknade, språng upp och började slå i bränderna för att släcka. — Som han står der i ifvern och fäktar med att släcka, ser han en konung, orimligt grann, i ståtlig, gammaldags drägt med en ung grann herre på hvar sin sida komma tätt förbi, då de helsade honom med handen, gledo ned åt skogs-brynet och försvunno. Detta skulle vara kung Erik. — A. Svebilius.

— En gosse gick genom skogen förbi All-hage-lädu, och der inne stod en karl, vindade hvete och sade till gossen: »Vitt däu ha', så ta'!» Men gossen blef förskräckt och språng åt hemmet. — Men när han berättade sitt äfventyr för »sina folk», sade de honom att han borde ha' tagit åtminstone ett par näfvar säd; ty detta hade säkert varit guld. — J. P. Enderberg.

— »Allhage-Lädu» är svår att få se, lätt att förlora sedan man den engång funnit. Hela »Allehage» är en illa beryktad troll-skog, full af Nissar, Bysar, m. m. som villa folk, så att ingen törs dit; hvem som behagade tog ved der. Röfvaren i Liljans Håla hade der sin gång och gjorde stället fruktadt. — Joh. D. Lang, Kopparsvik.

I »Allhage-lädu» fick man stundom se svin liggande på stora sädes-»moar». — J. D. Lang.

Kung Erikes Slott ligger ett litet stycke från Hallbros i Westerhejde uti Allehage. Det synes ännu grundvalar af slottet med inkörsport mellan tvenne sten-pyntar på Södra sidan; ty för branten, måste man köra nästan rundt om Slottet. Fordom var en stenlagd väg genom Hallbros-myr åt Wisby till. Der hade Kung Erik af Pomern (som bodde i Wisby) sin hvila och nöje, då han var ute för att jaga djur och hjort.